

Arrest

nr. 342 013 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 18 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 juni 2024 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2024 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 9 augustus 2022 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote. De aanvraag wordt goedgekeurd en verzoeker wordt op 23 februari 2023 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 22 februari 2024 wordt verzoeker in kennis gesteld van het feit dat er een onderzoek loopt naar de eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht aangezien hij geen gezamenlijke vestiging meer heeft met zijn Belgische echtgenote. Verzoeker wordt verzocht om in het kader van dit onderzoek nieuwe bewijsdocumenten over te maken.

Op 25 juni 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 oktober 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: F. (...)
Voorna(am(en): S. (...) J. (...)
Nationaliteit: Sierra Leone
Geboortedatum: (...) 1979
Geboorteplaats: Freetown
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 09.08.2022 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 23.02.2023 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische S. (...) F. (...) (RR. (...)) met wie hij zich vestigde.

Uit het administratief dossier blijkt dat er op 13.09.2023 een voorstel werd gedaan om betrokkene te schrappen van het adres van zijn echtgenote. Op 30.09.2023 werd betrokkene ingeschreven op een afzonderlijk adres. Vervolgens werd op 22.02.2024 aan betrokkene per brief gemeld dat Dienst Vreemdelingenzaken overwoog om zijn verblijfsrecht te beëindigen en werd hem de kans geboden om elementen aan te reiken met betrekking tot zijn persoonlijke situatie. Betrokkene betwistte het einde van de relatie niet. Integendeel, in het begeleidend schrijven van betrokkenes advocaat wordt het einde van de relatie bevestigd gezien zij schreef: “Het gezin verkeert momenteel in een relatiecrisis (ig de relatie van zijn partner met een andere man) zodat zij thans afzonderlijk wonen.” Betrokkene voegt zelfs foto’s bij van zijn ex-partner met de vermeende nieuwe partner van de vrouw.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te stellen dat er minstens sedert 30.09.2023, datum waarop betrokkene ingeschreven werd op een ander adres, er geen sprake meer is van het vereiste minimum aan relatie en dat er bijgevolg dus ook niet meer gesteld kan worden dat betrokkene en de Belgische referentiepersoon nog gezamenlijk gevestigd zouden zijn.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 22.02.2024 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 29.04.2024. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- Overschrijvingsbewijs van Agilitas Group NV naar betrokkene (dd. 01.12.2022)
- Voorstel van vereenvoudigde aangifte inkomstenjaar 2023 (AJ 2024)
- Attest van tewerkstelling 2023 van betrokkene bij Liberty Work BV waaruit blijkt dat hij er in de periode van 24.01.2023 t.e.m. 14.07.2023 tewerkgesteld was (dd. 20.07.2023)
- C4-formulieren RVA betreffende betrokkenes tewerkstelling bij Liberty Work (dd. 20.07.2023)
- Loonfiches van betrokkene bij Ago Jobs & HR uit de periode 01.09.2023 – 13.10.2023
- Fiche 281.10 van betrokkene betreffende de inkomsten verworven uit de tewerkstelling bij Westvlees
- Individuele rekening 2023 van betrokkene bij Westvlees (van de maanden 10/2023, 11/2023, 12/2023)
- Loonfiches van betrokkene in het kader zijn tewerkstelling bij Westvlees van de maanden 12/2023 – 03/2024.
- Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van betrokkene bij Westvlees (dd. 11.04.2024)
- AZ Delta ziekenhuisfactuur op naam van betrokkene (dd. 30.12.2023), tweede herinnering van deze factuur op dd. 30.01.2024.
- Jan Ypermans Ziekenhuis ziekenhuisfactuur op naam van betrokkene (dd. 06.09.2023)
- Factuur hospitalisatieverzekering Solidaris van betrokkene (dd. 18.07.2023)

- Factuur ziektekostenverzekering Solidaris van betrokkene (dd. 04.12.2023)
- Factuur brandverzekering Assurapp van betrokkene (s.d.)
- Factuur huurwaarborg van betrokkene (s.d.)
- Factuur Proximus van betrokkene (dd. 12.04.2024)
- Facturen De Watergroep van betrokkene (dd. 11.10.2023, 29.12.2023, 25.01.2024, 07.02.2024, 12.02.2024, 28.02.2024, 29.02.2024, 09.05.2024)
- Facturen en eindafrekening Luminus van betrokkene (dd. 25.01.2024, 13.02.2024, 23.02.2024)
- Huurovereenkomst van betrokkene betreffende het goed gelegen te (...) ROESLARE (dd. 29.11.2023)
- Attest OCMW waarin verklaard wordt dat betrokkene geen financiële steun van het OCMW ontvangt (dd. 07.05.2024)
- Ongedateerde foto's van betrokkene en de referentiepersoon die in 2012 zouden genomen zijn
- Ongedateerde foto's van de referentiepersoon en de vermeende nieuwe partner van de vrouw
- Brief van de advocaat van betrokkene (dd. 24.05.2024)

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 28.05.2024 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op 15.07.2022. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Op 30.09.2023 werd betrokkene ingeschreven op een afzonderlijk adres. In het schrijven van betrokkenes advocaat van 24.05.2024 wordt het einde van de relatie bevestigd aangezien de referentiepersoon een nieuwe relatie zou hebben en betrokkene en de referentiepersoon daarom op afzonderlijke adressen woonachtig zijn. Bovendien legt betrokkene zelf bewijzen voor waarop de referentiepersoon en de vermeende nieuwe partner van de referentiepersoon te zien zouden zijn. Er is aldus geen sprake meer van een gezinscel. Betrokkenen zijn geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest (Arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt niet betwist.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. In het begeleidend schrijven van de advocaat wordt er weliswaar verklaard dat de referentiepersoon betrokkene de toegang verhinderde tot de woning, dat zij de identiteitskaart van betrokkene zou hebben afgenomen, dat zij de post niet toonde, zijn medicatie wegnam en een lening afsloot met betrokkenes bankkaart. Echter, hoewel er verklaard wordt dat er mensen op de hoogte zouden zijn van deze gebeurtenissen, legt betrokkene geen enkel ondersteunend objectief document voor waaruit moet blijken dat deze taferelen zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. Bovendien kan op basis van de verklaringen niet besloten worden dat het om een situatie ging van systematisch geweld van de referentiepersoon ten opzichte van betrokkene waarbij betrokkene slachtoffer zou zijn geweest van geweld in de familie of van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 403 of 405 van het strafwetboek. Betrokkene toont aldus niet aan te voldoen aan het geval onder 4°.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt weliswaar enkele ziekenhuisfacturen voor, maar het feit dat betrokkene in het verleden tweemaal medische hulp verkreeg in een ziekenhuis betekent echter niet automatisch dat er heden sprake is van een medisch bezwaar waardoor onderhavige beslissing niet genomen zou kunnen worden. De voorgelegde bewijzen betreffen enkel facturen die louter een zicht geven op het verschuldigde bedrag voor de verstrekte hulp. Ze maken geen gewag van een medische aandoening die een advies zou vereisen noch liggen er attesten voor waaruit een medisch bezwaar zou moeten blijken. Desgevallend dient vastgesteld te worden dat er heden niet kan besloten worden dat er enig actueel medisch bezwaar is dat het nemen van deze beslissing in de weg zou staan.

Betrokkene kwam op 02.06.2014 aan in Frankrijk met een door de Franse consulaire diensten afgeleverd visum. Vervolgens reisde hij meteen door naar Nederland. Op 03.06.2014 kwam betrokkene vanuit Nederland naar België en vroeg op die dag asiel aan in België. Aangezien de behandeling van de asielaanvraag aan Frankrijk toekwam, werd betrokkene op 01.10.2014 overgebracht naar Frankrijk. Betrokkene duikt pas opnieuw terug op in ons administratief dossier op 06.12.2021 toen een meldingsfiche werd opgemaakt in het kader van het voorgenomen huwelijk van betrokkene met de referentiepersoon. Uit niets kan blijken dat hij in de periode van zijn overbrenging naar Frankrijk en de melding van het voorgenomen huwelijk bij de gemeente Menen in België is geweest of hier zou hebben verbleven. Betrokkene zou dus ongeveer 10 jaar in de Schengenzone verblijven en is nu 45 jaar. Hij heeft dus het overgrote deel van zijn leven in Sierra Leone doorgebracht. Het is dus redelijk te stellen dat betrokkene nog steeds een relatief goede voeling heeft met de Sierra Leonese maatschappij, cultuur, gesproken talen, lokale gebruiken en gewoontes. Te meer omdat blijkt dat ook de referentiepersoon met wie hij trouwde van Sierra Leonese origine is wat toch op een bepaalde manier getuigt van enige continuïteit in de sociale en culturele verbondenheid met Sierra Leone. Bovendien blijkt het uit schrijven van de advocaat en het administratief dossier dat betrokkene nog drie kinderen zou hebben uit vorige relaties die nog in Sierra Leone zouden verblijven wat erop wijst dat hij nog steeds familiale banden in Sierra Leone heeft. Er dient dan ook besloten te worden dat de periode van 10 jaar verblijf in de Schengenzone er niet voor gezorgd heeft dat betrokkene geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. De duur van het verblijf in de Schengenzone weegt niet op tegen het feit dat betrokkene het merendeel van zijn leven in Sierra Leone spendeerde, er kinderen op de wereld zette en verbonden bleef met zijn cultuur via het huwelijk met zijn Belgische echtgenote met Sierra Leonese roots.

In het begeleidend schrijven van de advocaat wordt aangehaald dat betrokkene slachtoffer was van een aanval die verband zou houden met zijn tewerkstelling als assistent bij het "Bijzonder Gerecht voor Sierra Leone" en dat hij daarom Sierra Leone verliet uit schrik ten gevolge van die vermeende gebeurtenissen. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat er in navolging van onze brief van 22.02.2024 geen bewijsstukken werden voorgelegd in het kader van deze verklaring. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een gelijkaardige verklaring aflegde op 17.06.2014 bij zijn interview van zijn asielaanvraag in België. Er kan echter uit niets blijken dat de Franse instanties zijn verzoek tot internationale bescherming hebben ingewilligd en dat de gegrondheid van de vrees in het kader van de asielaanvraag behandeld door de Franse autoriteiten afdoende werd aangetoond. Bovendien dient te worden opgemerkt dat onderhavige beslissing geen verwijderingsbeslissing is. Niets weerhoudt betrokkene ervan om zich te wenden tot de bevoegde instanties indien hij ervan overtuigd is en wenst aan te tonen in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Verder legt betrokkene zijn huurovereenkomst voor van het pand waar hij heden verblijft, de maandelijkse en driemaandelijkse facturen van nutsvoorzieningen, telecom en afgesloten verzekeringen. Deze documenten kunnen bezwaarlijk als een bewijs van sociale of culturele integratie worden gezien. Het hebben van een huurovereenkomst, de facturen van nutsvoorzieningen en afgesloten verzekeringen zeggen niets over de mate van integratie in het Rijk. Ze tonen louter aan dat betrokkene ervoor gezorgd heeft dat hij een dak boven zijn hoofd heeft, dat hij kosten betaalt om in zijn basisbehoeften te voorzien en verzekeringen afsluit die behoren tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Voor zover betrokkene hiermee nog wat anders zou willen aantonen, bevatten de door hem overgemaakte stukken daarover geen uiteenzetting.

Hoewel betrokkene nu ongeveer 10 jaar in de Schengenzone verblijft, heeft hij slechts een relatief korte periode effectief in België verbleven. Nadat hij het Rijk verliet op 01.10.2014, keerde hij klaarblijkelijk pas 7 jaar later terug in het kader van zijn voorgenomen huwelijk met de referentiepersoon. Betrokkene keerde eind 2021 terug naar België waardoor hij hoogstwaarschijnlijk een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft of aan het opbouwen is. Hij legt hieromtrent echter niets voor waardoor het redelijk te stellen is dat ook

louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan. De advocaat van betrokkene verklaart dat betrokkene Engels spreekt, Frans heeft geleerd en nu een cursus aan het doorlopen is om Nederlands te leren. Dat betrokkene het Engels machtig is, is uiteraard te verklaren door zijn herkomst en functie die hij bekleedde in Sierra Leone en gezien zijn 7-jarig verblijf in Frankrijk is het eveneens nogal logisch dat hij de Franse taal machtig is. Wat betreft zijn kennis van de Nederlandse taal blijft het echter bij de verklaring van de advocaat. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat hij zich daadwerkelijk heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Wat betrokkenes gezinsleven betreft, dient te worden herhaald dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon ten einde is. De referentiepersoon zou namelijk reeds een nieuwe relatie hebben. Betrokkene haalt weliswaar aan dat hij de referentiepersoon reeds sedert 2012 zou kennen en legt ter staving hiervan enkele foto's voor, maar het verandert niets aan het feit dat de relatie heden beëindigd is en dat er geenszins kan worden vastgesteld dat betrokkene en de referentiepersoon drie jaar gezamenlijk gevestigd zijn geweest. Betrokkene maakt geen gewag van het feit dat hij zelf een nieuwe relatie zou hebben. Betrokkene woont thans in bij een man, doch er blijkt niet uit het dossier dat hij met die persoon een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben. Het louter feit dat betrokkenen op hetzelfde adres staan ingeschreven volstaat niet als bewijs van het tegendeel. Ze kunnen even goed samenwonen bij wijze van vriendendienst of om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.

Ten slotte legt betrokkene verschillende bewijzen voor van tewerkstelling in België. Uit de stukken blijkt dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België een relatief korte periode tewerkgesteld is geweest bij Agilitas Group, Ago Jobs & HR en Liberty Work en dat hij heden tewerkgesteld zou zijn bij Westvlees, en dit sedert oktober 2023. Het is zonder meer positief te noemen dat hij participeert aan het Belgisch economisch leven en hij zo vermijdt ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene is echter nog maar relatief recent tewerkgesteld bij zijn huidige werkgever waardoor bezwaarlijk kan gesteld worden dat hij op dit moment in die mate deel uitmaakt van het bedrijf dat zijn aanwezigheid onmisbaar zou zijn, noch dat zijn afwezigheid een significante impact zou hebben op de werking van het bedrijf. In die zin kunnen de economische activiteiten van betrokkene dan ook redelijkerwijze geen beletsel vormen voor het nemen van de huidige beslissing. Bovendien, gelet op de relatief korte verblijfsduur van betrokkene in België, het gebrek aan gezinsbanden met personen die in het Rijk verblijven en de magere elementen die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak, volstaat deze economische participatie en het bijhorend inkomen niet om zijn verblijfsrecht te behouden.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.1.

Dat het voorwerp van onderhavig beroep de beslissing is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 juni 2024 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, dat was toegekend op basis van zijn huwelijk met een Belg.

Als motivatie wordt in de bestreden beslissing weergegeven dat er sinds 30 september 2023 geen sprake meer zou zijn van een gezamenlijke vestiging.

Verzoeker zou niet vallen onder een van de uitzonderingssituaties nu het huwelijk geen drie jaar zou geduurd hebben, er geen gemeenschappelijke kinderen zijn en geen intra-familiaal werd aangetoond.

Verzoekers problemen in zijn land worden niet aangetoond door bewijsstukken.

Tenslotte zou er in hoofde van verzoeker geen leeftijdsgebonden of medisch probleem bestaan dat een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan.

Verzoeker zou sedert 10 jaar in de Schengenzone verblijven, wat gezien zijn leeftijd van 45 jaar een relatief korte periode zijn en zou – gezien het feit dat hij het overgrote deel van zijn leven in Sierra Leone gewoond heeft – nog een zekere mate van voeling moeten hebben met de Sierraleonse maatschappij. Ook het feit dat verzoeker werkt, wat weliswaar een positief element zou zijn, zou geen afdoende bewijs zijn van integratie in die zin dat het een beëindiging van verzoekers verblijfsrecht verhindert.

Wat betreft de sociale en culturele integratie wordt opgemerkt dat het logisch is dat hij de Franse taal kent gezien hij 7 jaren in Frankrijk heeft gewoond en dat verzoeker niet zou aangetoond hebben Nederlandse lessen te hebben gevolgd, zodat verzoeker niet zou aantonen dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van zijn verblijfsrecht in weg zou staan.

Verweerder meent dan ook om die redenen dat het niet inhumaan zou zijn om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen.

1.2.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte motiveert dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de uitzonderingsgrond voorzien in artikel 42quater, §4, 1°, nu de echtgenoten minstens sedert 30 september 2023 afzonderlijk zouden leven, er geen gezinscel meer zou bestaan, net zomin als een minimum aan relatie.

Echter, conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er binnen de 5 jaar een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, indien hun huwelijk, wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Desbetreffende heeft het Europees Hof van Justitie uitdrukkelijk gesteld dat een huwelijk niet ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de Unieburger moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben (cf. arrest HvJ, 13 februari 1985, Diatta, 267/83, Jurispr., p. 567, punten 20 en 22; HvJ, 8 november 2012, C-40/11, lida, punt 58).

Ook het Grondwettelijk Hof bevestigde dit in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, punt 36.8 : “Om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen”.

In casu werd het huwelijk niet ontbonden, noch nietig verklaard en werd al evenmin een echtscheidingsprocedure opgestart, zodat er geen sprake is van een ontbonden huwelijk en er dan ook door verweerder geen toepassing kan gemaakt worden van de beëindigingsgrond zoals voorzien in artikel 42quater Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 42quater Vw.

1.3.

Conform artikel 42quater §1, 4° Vw. kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen Unieburgers zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, indien het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben,

wordt ontbonden of nietig verklaard, of het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Bovendien moet volgens datzelfde artikel, laatste paragraaf, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie is, rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Door deze laatste paragraaf aan het desbetreffende artikel toe te voegen, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat het niet de bedoeling is om steeds de facto een einde te stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van de Unieburger van zodra de bovenvermelde situatie zich voordoet.

Verweerder laat evenwel na te motiveren waarom de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker zich perse opdringt, temeer daar verweerder dienaangaande over een mogelijkheid beschikt en niet over een dwingende plicht.

Verzoeker heeft immers aangetoond dat hij zich ten volle geïntegreerd heeft, hij aan het werk is, geen financiële steun heeft ontvangen, enz. zodat verzoeker een toonbeeld is van integratie en bovendien op geen enkele wijze ten laste is van de staat.

Integendeel, door zijn tewerkstelling draagt verzoeker zijn (financieel) steentje bij aan de samenleving. Dat verweerder dan ook geenszins afdoende heeft aangetoond waarom het verblijfsrecht van verzoeker per se diende ingetrokken te worden zeker nu verzoeker problemen in zijn land kende.

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan het verblijfsrecht in te trekken van verzoeker, diende verweerder in casu immers te preciseren waarom de intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker absoluut noodzakelijk was, quod non.

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Verweerder heeft dan ook nagelaten grondig te motiveren waarom het absoluut noodzakelijk was het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 42quater §1, 4° Vw. dit voorziet.

De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 42quater en 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en dient vernietigd te worden.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van

18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

1.4.

Dat verweerder geenszins op een zorgvuldige wijze te werk is gegaan bij de behandeling en beoordeling van het dossier van verzoeker.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS, THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

1.5

Dat de bestreden beslissing tevens artikel 42quater §1 Vw. schendt waar bepaald wordt dat bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van een familielid van de burger, rekening moeten gehouden worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de mate waarin er binding zijn met het land van herkomst.

Verweerder heeft wel bepaalde informatie opgevraagd aan verzoeker, doch maakt een onredelijke beoordeling van de door verzoeker verschaftte gegevens.

Voor wat betreft de economische situatie, dient vastgesteld te worden dat verzoeker bewijzen heeft voorgelegd van tewerkstelling, doch deze door verweerder worden afgedaan als een normale voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te leiden.

Dat verweerder evenwel geenszins de huidige economische realiteit buiten beschouwing kan laten, waarbij het als werkzoekende uit Sierra Leone niet evident is om een tewerkstellingsplaats te vinden.

Dat verzoeker in deze tijden over een job beschikt, is dan ook zijn persoonlijke verdienste en toont zijn positieve ingesteldheid en motivatie om bij te dragen aan de Belgische economie.

Ook de overige door verzoeker voorgelegde documenten worden door verweerder geenszins op een redelijke en evenredige wijze beoordeeld.

Dat de bestreden beslissing dan ook kennelijk onredelijk en onevenredig is waar zij stelt dat deze elementen geen verder verblijf in België zouden rechtvaardigen.

1.6.

Dat de elementen welke overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid Vw. in rekening dienen worden gebracht bij de al dan niet beëindiging van het verblijfsrecht, in casu allen ten voordele van verzoeker spreken :

- duur van het verblijf : verzoeker verblijft inmiddels meer dan 10 jaar in de Schengenzone, binnen welke periode hij zich volledig heeft geïntegreerd, zoals blijkt uit het feit dat verzoeker goed Frans spreekt en ook de Nederlandse taal aanleert en in België werkt in de vleessector.

- leeftijd : verzoeker is 45 jaar oud, waardoor hij in de mogelijkheid verkeert om nog vele jaren een bijdrage te leveren aan de Belgische economie, iets wat verzoeker thans reeds doet door middel van tewerkstelling.

- gezondheidstoestand : verzoeker verkeert in een goede gezondheid, hetgeen aangetoond wordt door het feit dat hij middels tewerkstelling in haar eigen onderhoud voorziet.

- gezins- en economische situatie : verzoeker is tewerkgesteld en kan volledig in zijn levensonderhoud voorzien. Hij heeft nooit enige steun van de overheid ontvangen. Verzoeker vormt dan ook in geen enkel opzicht een last voor de Belgische overheid.

- sociale en culturele integratie : verzoeker heeft diverse Nederlandse taallessen gevolgd en spreekt Frans. Tevens neemt hij op actieve wijze deel aan het sociale en culturele leven in België en beschikt hij over een grote vrienden- en kennissenkring

De economische, sociale en culturele verankering van verzoeker in België kan dan ook niet ontkend worden en zijn van groter belang dan zijn belangen in Sierra Leone.

Verweerder heeft dan ook een manifeste appreciatiefout gemaakt bij zijn motivatie door geen of onvoldoende rekening te willen houden met de economische, sociale en culturele verankering.

Dat de bestreden beslissing deze elementen dan ook niet voldoende in rekening heeft gebracht en de beslissing op een kennelijk onredelijke en onevenredige wijze werd genomen, waardoor tevens artikel 42quater werd geschonden.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, dat het verblijfsrecht van verzoeker moet worden beëindigd omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon in functie waarvan hij het verblijfsrecht verkreeg. Verweerder is nagegaan of verzoeker onder één van de uitzonderingsgevallen van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet valt, quod non in casu. Verweerder stelt tenslotte ook vast dat de humanitaire elementen aanwezig in dit dossier niet verhinderen dat het verblijfsrecht van verzoeker wordt beëindigd.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de voormelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Te dezen wordt toepassing gemaakt van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft hierbij rekening gehouden met de in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet genoemde humanitaire elementen en heeft tevens onderzocht of verzoeker het verblijfsrecht kan behouden, gelet op het gestelde in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° tot 4° van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling concreet voorziet dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een derdelands familielid van een burger van de Unie binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf indien: “4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer”.

Verweerder motiveert dienaangaande:

“Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 09.08.2022 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 23.02.2023 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Belgische S. (...) F. (...) (RR. (...)) met wie hij zich vestigde.

Uit het administratief dossier blijkt dat er op 13.09.2023 een voorstel werd gedaan om betrokkene te schrappen van het adres van zijn echtgenote. Op 30.09.2023 werd betrokkene ingeschreven op een afzonderlijk adres. Vervolgens werd op 22.02.2024 aan betrokkene per brief gemeld dat Dienst Vreemdelingenzaken overwoog om zijn verblijfsrecht te beëindigen en werd hem de kans geboden om elementen aan te reiken met betrekking tot zijn persoonlijke situatie. Betrokkene betwistte het einde van de relatie niet. Integendeel, in het begeleidend schrijven van betrokkenes advocaat wordt het einde van de relatie bevestigd gezien zij schreef: “Het gezin verkeert momenteel in een relatiecrisis (ig de relatie van zijn partner met een andere man) zodat zij thans afzonderlijk wonen.” Betrokkene voegt zelfs foto's bij van zijn ex-partner met de vermeende nieuwe partner van de vrouw.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te stellen dat er minstens sedert 30.09.2023, datum

waarop betrokkene ingeschreven werd op een ander adres, er geen sprake meer is van het vereiste minimum aan relatie en dat er bijgevolg dus ook niet meer gesteld kan worden dat betrokkene en de Belgische referentiepersoon nog gezamenlijk gevestigd zouden zijn.”

Verzoeker betwist niet dat de relatie met zijn Belgische echtgenote inmiddels is beëindigd. Hij stelt echter dat hun huwelijk nog niet werd ontbonden of nietig werd verklaard. Er werd evenmin al een echtscheidingsprocedure opgestart. Verzoeker meent dan ook dat door verweerder geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet om zijn verblijfsrecht te beëindigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als derdelander zijn recht op verblijf erkend zag als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (*Parl.St. Kamer, nr. 51 2845/001, 54*). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet worden uitgelegd, blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken, waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van ‘permanent samenwonen’ van de betrokkenen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de ‘gezamenlijke vestiging’ van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband en is samenwoning daartoe niet vereist (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er door de gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer *“het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”*.

Verzoeker betwist niet dat hij en zijn Belgische echtgenote op afzonderlijke adressen zijn ingeschreven en dat zijn echtgenote intussen een relatie heeft met iemand anders. Gelet op de hoger aangehaalde rechtspraak van de Raad van State waarbij de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan geen samenwoont, doch wel een minimum aan relatie tussen de echtgenoten vereist, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat zijn verblijfsrecht niet kan worden beëindigd nu hij nog steeds gehuwd is met de Belgische onderdaan. De Raad kan enkel vaststellen dat artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet wel degelijk voorziet in een op verzoeker toepasbare beëindigingsgrond indien *“er geen gezamenlijke vestiging meer [is]”*. Bij een huwelijk kan immers niet enkel een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht in geval van ontbinding van dat huwelijk maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze laatste hypothese staat los van het al dan niet bestaan van een huwelijk vermits het verblijfsrecht van de betrokken vreemdeling net wordt erkend omdat hij de gezinshereniger vergezelt of vervoegt. Bijgevolg kon de verweerder eveneens op wettige wijze vaststellen dat de uitzondering van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet niet geldt aangezien de gezamenlijke vestiging in het Rijk minder dan vijf jaar heeft geduurd (cf. RvS 1 juli 2024, nr. 260.350).

Een schending van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Vervolgens bekritiseert verzoeker de motivering omtrent de humanitaire elementen. Hij wijst erop dat hij in België tewerkgesteld is, hetgeen als werkzoekende uit Sierra Leone geen evidentie is. Verzoeker verblijft al tien jaar in de Schengenzone en heeft zich volledig geïntegreerd. Hij spreekt Frans en volgt ook Nederlandse taallessen. Hij neemt op actieve wijze deel aan het sociale en culturele leven in België. Zijn belangen in België zijn groter dan degene die hij in Sierra Leone heeft.

Artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet legt verweerder de verplichting op om rekening te houden met de volgende elementen: de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Er worden echter geen precieze criteria aangeduid aan de hand waarvan wordt bepaald dat deze of gene situatie moet leiden tot een behoud van het verblijfsrecht. Er is evenmin bepaald dat deze of gene elementen, die van humanitaire aard zijn, verweerder op absolute wijze zouden verhinderen om een beëindigingsbeslissing te treffen. Verweerder beschikt dan ook

over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij hij kan oordelen dat de humanitaire elementen niet voldoende gewichtig zijn om te verantwoorden dat het verblijfsrecht alsnog behouden blijft.

Uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde rekening hield met de humanitaire elementen eigen aan verzoekers situatie:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt weliswaar enkele ziekenhuisfacturen voor, maar het feit dat betrokkene in het verleden tweemaal medische hulp verkreeg in een ziekenhuis betekent echter niet automatisch dat er heden sprake is van een medisch bezwaar waardoor onderhavige beslissing niet genomen zou kunnen worden. De voorgelegde bewijzen betreffen enkel facturen die louter een zicht geven op het verschuldigde bedrag voor de verstrekte hulp. Ze maken geen gewag van een medische aandoening die een advies zou vereisen noch liggen er attesten voor waaruit een medisch bezwaar zou moeten blijken. Desgevallend dient vastgesteld te worden dat er heden niet kan besloten worden dat er enig actueel medisch bezwaar is dat het nemen van deze beslissing in de weg zou staan.

Betrokkene kwam op 02.06.2014 aan in Frankrijk met een door de Franse consulaire diensten afgeleverd visum. Vervolgens reisde hij meteen door naar Nederland. Op 03.06.2014 kwam betrokkene vanuit Nederland naar België en vroeg op die dag asiel aan in België. Aangezien de behandeling van de asielaanvraag aan Frankrijk toekwam, werd betrokkene op 01.10.2014 overgebracht naar Frankrijk. Betrokkene duikt pas opnieuw terug op in ons administratief dossier op 06.12.2021 toen een meldingsfiche werd opgemaakt in het kader van het voorgenomen huwelijk van betrokkene met de referentiepersoon. Uit niets kan blijken dat hij in de periode van zijn overbrenging naar Frankrijk en de melding van het voorgenomen huwelijk bij de gemeente Menen in België is geweest of hier zou hebben verbleven. Betrokkene zou dus ongeveer 10 jaar in de Schengenzone verblijven en is nu 45 jaar. Hij heeft dus het overgrote deel van zijn leven in Sierra Leone doorgebracht. Het is dus redelijk te stellen dat betrokkene nog steeds een relatief goede voeling heeft met de Sierra Leoneese maatschappij, cultuur, gesproken talen, lokale gebruiken en gewoontes. Te meer omdat blijkt dat ook de referentiepersoon met wie hij trouwde van Sierra Leone origine is wat toch op een bepaalde manier getuigt van enige continuïteit in de sociale en culturele verbondenheid met Sierra Leone. Bovendien blijkt het uit schrijven van de advocaat en het administratief dossier dat betrokkene nog drie kinderen zou hebben uit vorige relaties die nog in Sierra Leone zouden verblijven wat erop wijst dat hij nog steeds familiale banden in Sierra Leone heeft. Er dient dan ook besloten te worden dat de periode van 10 jaar verblijf in de Schengenzone er niet voor gezorgd heeft dat betrokkene geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. De duur van het verblijf in de Schengenzone weegt niet op tegen het feit dat betrokkene het merendeel van zijn leven in Sierra Leone spendeerde, er kinderen op de wereld zette en verbonden bleef met zijn cultuur via het huwelijk met zijn Belgische echtgenote met Sierra Leoneese roots.

In het begeleidend schrijven van de advocaat wordt aangehaald dat betrokkene slachtoffer was van een aanval die verband zou houden met zijn tewerkstelling als assistent bij het “Bijzonder Gerecht voor Sierra Leone” en dat hij daarom Sierra Leone verliet uit schrik ten gevolge van die vermeende gebeurtenissen. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat er in navolging van onze brief van 22.02.2024 geen bewijsstukken werden voorgelegd in het kader van deze verklaring. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een gelijkaardige verklaring aflegde op 17.06.2014 bij zijn interview van zijn asielaanvraag in België. Er kan echter uit niets blijken dat de Franse instanties zijn verzoek tot internationale bescherming hebben ingewilligd en dat de gegrondheid van de vrees in het kader van de asielaanvraag behandeld door de Franse autoriteiten afdoende werd aangetoond. Bovendien dient te worden opgemerkt dat onderhavige beslissing geen verwijderingsbeslissing is. Niets weerhoudt betrokkene ervan om zich te wenden tot de bevoegde instanties indien hij ervan overtuigd is en wenst aan te tonen in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Verder legt betrokkene zijn huurovereenkomst voor van het pand waar hij heden verblijft, de maandelijkse en driemaandelijks facturen van nutsvoorzieningen, telecom en afgesloten verzekeringen. Deze documenten kunnen bezwaarlijk als een bewijs van sociale of culturele integratie worden gezien. Het hebben van een huurovereenkomst, de facturen van nutsvoorzieningen en afgesloten verzekeringen zeggen niets over de mate van integratie in het Rijk. Ze tonen louter aan dat betrokkene ervoor gezorgd heeft dat hij een dak boven zijn hoofd heeft, dat hij kosten betaalt om in zijn basisbehoeften te voorzien en verzekeringen afsluit die behoren tot de basisbehoeften om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Voor zover betrokkene hiermee nog wat anders zou willen aantonen, bevatten de door hem overgemaakte stukken daarover geen uiteenzetting.

Hoewel betrokkene nu ongeveer 10 jaar in de Schengenzone verblijft, heeft hij slechts een relatief korte periode effectief in België verbleven. Nadat hij het Rijk verliet op 01.10.2014, keerde hij klaarblijkelijk pas 7 jaar later terug in het kader van zijn voorgenomen huwelijk met de referentiepersoon. Betrokkene keerde eind 2021 terug naar België waardoor hij hoogstwaarschijnlijk een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft of aan het opbouwen is. Hij legt hieromtrent echter niets voor waardoor het redelijk te stellen is dat ook

louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan. De advocaat van betrokkene verklaart dat betrokkene Engels spreekt, Frans heeft geleerd en nu een cursus aan het doorlopen is om Nederlands te leren. Dat betrokkene het Engels machtig is, is uiteraard te verklaren door zijn herkomst en functie die hij bekleedde in Sierra Leone en gezien zijn 7-jarig verblijf in Frankrijk is het eveneens nogal logisch dat hij de Franse taal machtig is. Wat betreft zijn kennis van de Nederlandse taal blijft het echter bij de verklaring van de advocaat. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat hij zich daadwerkelijk heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Wat betrokkenes gezinsleven betreft, dient te worden herhaald dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon ten einde is. De referentiepersoon zou namelijk reeds een nieuwe relatie hebben. Betrokkene haalt weliswaar aan dat hij de referentiepersoon reeds sedert 2012 zou kennen en legt ter staving hiervan enkele foto's voor, maar het verandert niets aan het feit dat de relatie heden beëindigd is en dat er geenszins kan worden vastgesteld dat betrokkene en de referentiepersoon drie jaar gezamenlijk gevestigd zijn geweest. Betrokkene maakt geen gewag van het feit dat hij zelf een nieuwe relatie zou hebben. Betrokkene woont thans in bij een man, doch er blijkt niet uit het dossier dat hij met die persoon een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben. Het louter feit dat betrokkenen op hetzelfde adres staan ingeschreven volstaat niet als bewijs van het tegendeel. Ze kunnen even goed samenwonen bij wijze van vriendendienst of om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.

Ten slotte legt betrokkene verschillende bewijzen voor van tewerkstelling in België. Uit de stukken blijkt dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België een relatief korte periode tewerkgesteld is geweest bij Agilitas Group, Ago Jobs & HR en Liberty Work en dat hij heden tewerkgesteld zou zijn bij Westvlees, en dit sedert oktober 2023. Het is zonder meer positief te noemen dat hij participeert aan het Belgisch economisch leven en hij zo vermijdt ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene is echter nog maar relatief recent tewerkgesteld bij zijn huidige werkgever waardoor bezwaarlijk kan gesteld worden dat hij op dit moment in die mate deel uitmaakt van het bedrijf dat zijn aanwezigheid onmisbaar zou zijn, noch dat zijn afwezigheid een significante impact zou hebben op de werking van het bedrijf. In die zin kunnen de economische activiteiten van betrokkene dan ook redelijkerwijze geen beletsel vormen voor het nemen van de huidige beslissing. Bovendien, gelet op de relatief korte verblijfsduur van betrokkene in België, het gebrek aan gezinsbanden met personen die in het Rijk verblijven en de magere elementen die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak, volstaat deze economische participatie en het bijhorend inkomen niet om zijn verblijfsrecht te behouden.”

Verzoeker maakt geen gewag van elementen die de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing buiten beschouwing zou hebben gelaten. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker een andere beoordeling van de door hem aangereikte elementen voorschrijft. Overeenkomstig artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet kan de gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een Belg die zelf geen Unieburger zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van een Belg wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Het behoort tot de discretionaire beoordelingsvrijheid van de verweerder om van deze mogelijkheid al dan niet gebruik te maken. Verweerder behoeft dan ook niet te motiveren waarom het beëindigen van het verblijfsrecht “*absoluut noodzakelijk*” is, wanneer blijkt dat aan de wettelijke voorwaarden is voldaan. Het gegeven dat iemand elementen van integratie voorlegt, verhindert op zich niet dat verweerder van deze discretionaire beoordelingsvrijheid gebruik kan maken om het verblijfsrecht te beëindigen.

In de mate dat verzoeker vaagweg verwijst naar zijn verblijf in de Schengenzone, zijn integratie en tewerkstelling en zijn kennis van de Franse taal en hij eveneens in het algemeen aangeeft dat deze elementen door verweerder geminimaliseerd worden, blijkt dat hij een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak verstaat dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, wat echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter behoort. Verzoeker gaat niet concreet in op de ter zake geboden motieven, waarin in tegenstelling tot hetgeen hij betoogt, wel degelijk op geïndividualiseerde wijze wordt toegelicht waarom de humanitaire elementen in casu het behoud van zijn verblijfsrecht niet kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder, gelet op de concrete en hierboven geciteerde motieven, elke redelijkheid te buiten ging door te oordelen dat de aanwezige humanitaire elementen het beëindigen van zijn verblijfsrecht niet in de weg staat. Een schending van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet is niet bewezen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.1.

Dat verzoeker reeds 10 jaar in de Schengenzone verblijft, over een vaste tewerkstelling en collega's beschikt en een grote vrienden- en kennissenkring heeft.

Dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Dat verzoeker dan ook een eigen privéleven heeft opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

2.2.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.3.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een privéleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemiets/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Aangezien verzoeker reeds 10 jaar in de Schengenzone verblijft, geïntegreerd is, werkt, over collega's en een grote vrienden- en kennissenkring beschikt, er dan ook aangenomen kan worden dat verzoeker een privéleven in België heeft.

2.4.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het privéleven van verzoeker.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker partner teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.5.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het privéleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn partner) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Waar verzoeker gewag maakt van een privéleven in België, merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Hij voert aan dat hij al enkele jaren in de Schengenzone verblijft, een vaste tewerkstelling heeft en in België een grote vrienden- en kennissenkring heeft ontwikkeld. De Raad stelt echter vast dat verzoeker nergens meer duidelijkheid verschaft omtrent het privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd. Verweerder bepaalt in de bestreden beslissing dat verzoeker *“hoogstwaarschijnlijk een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft of aan het opbouwen is”* doch dat hij hieromtrent *“echter niets voorlegt waardoor het redelijk is te stellen dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan”*. Verzoeker legt geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat hij bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van zijn sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België wordt niet aangetoond.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat waardoor verzoeker zich niet dienstig op de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan beroepen.

Een schending van artikel 8 is niet bewezen. Het tweede middel is dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN